

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **R. Jelinek Group SE**, se sídlem Spoorlaan 386, 5038 CD Tilburg, Nizozemské království, zast. Mgr. Dagmar Maršíkovou, advokátkou, se sídlem Ševcovská 3246, Zlín, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2015, č. j. 9 A 12/2011 - 64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení

[1] Předseda Úřadu průmyslového vlastnictví zamítl rozhodnutím ze dne 14. 1. 2010, č. j. O-448147/53934/2008/ÚPV, rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2008, č. j. 60656/2007, kterým žalovaný zamítl podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „známkový zákon“), žalobcovy námitky proti zápisu zveřejněného označení „ČESKÉ ŠVESTKOBANÍ“ sp. zn. O-448147 do rejstříku ochranných známek.

[2] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 1. 2015, č. j. 9 A 12/2011 - 64, zamítl žalobu proti rozkladovému rozhodnutí a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Městský soud vycházel z celé řady soudních rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie. Žalobcovy námitky neuznal za důvodné, protože přihlašované označení „ČESKÉ ŠVESTKOBANÍ“ se podle jeho názoru vizuálně výrazně lišilo od ochranných známek „TRNKOBANÍ“ a „VIZOVICKÉ TRNKOBANÍ“. Městský soud

přítom poukázal na dominantní slovo „TRNKOBRANÍ“, které bylo vyvedeno tučnými tmavými písmeny a vizuálně bylo rozděleno schematicky znázorněnou švestkou nahrazující písmeno „O“. Zároveň adjektivum „VIZOVICKÉ“ bylo vyvedeno menším a výrazně světlejším písmem, přičemž v přihlašovaném označení byla obě slova stejně výrazná a nelišila se sytostí písma. Schematicky znázorněná švestka v přihlašovaném označení nesloužila ke ztvárnění písmene „O“, ale působila výrazným dojmem s náznakem trojrozměrnosti. Kombinovaná označení se tak lišila vizuálně, ale i přívlasky, druhým slovem i celkovým grafickým pojetím. Samotná podobnost závěru slov „-KOBANÍ“ nebyla důvodem pro vizuální zaměnitelnost. Naprosto rozdílný počátek obou označení bránil přitom tomu, aby tato dvě slova průměrný spotřebitel zaměnil, a celkový vizuální dojem porovnávaných kombinovaných označení byl výrazně odlišný. Městský soud rovněž dovodil podstatné vizuální rozdíly mezi kombinovaným označením „ČESKÉ ŠVESTKOBRANÍ“ a „TRNKOBRANÍ“, a to i s ohledem na počet slov. Při fonetickém posouzení dále poukázal na rozdílnost slov „švest“ a „trn“ v počtu písmen a výslovnosti, která rozlišovala slova „ŠVESTKOBRANÍ“ a „TRNKOBRANÍ“; rozdílnost byla umocněna i výskytem odlišně znějících přívlasků. Městský soud dále popsal význam jednotlivých slov „švestka“, „trnka“ a „brání“, poukázal na podobnost s komponovanou složeninou vinobraní a konstatoval, že pojem „trnka“ ve smyslu významu „švestka“ je oproti obecně známému významu (trnitý keř či černý kulatý plod trpké chuti) regionální označení v oblasti Vizovic. Ačkoli toto označení mohlo být známé i některým spotřebitelům z jiných částí České republiky, je vnímáno jako součást místního nářečí a kultury, která je spojená výhradně s vizovickým regionem. Z uvedených důvodů městský soud nepovažoval slova „švestkobraní“ a „trnkobraní“ za synonyma. Zatímco „trnkobraní“ posoudil jako úzce lokální slovo spojené se slavnostní sklizní švestek ve Vizovicích, „švestkobraní“ jako slavnost obecně bez bližší lokalizace. Přítomné adjektivum „VIZOVICKÉ“ vylučovalo, aby si průměrný spotřebitel spojil označení „ČESKÉ ŠVESTKOBRANÍ“ s Vizovicemi. Žalobce přitom nijak neprokázal, že běžnému spotřebiteli je znám název trnka jako označení pro švestku. Jelikož se obě porovnávaná označení lišila, nemělo pro městský soud význam porovnávat podobnost výrobků a služeb a posuzovat dobré jméno namítaných ochranných známek. Podmínkou úspěšnosti námitek podaných podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) a b) známkového zákona bylo totiž zjištění shodnosti či podobnosti přihlašovaného označení s namítanou starší ochrannou známkou. Městský soud závěrem konstatoval, že námitka týkající se publikace „Trnkobraní v proměnách času 1967-2007“ nebyla pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí podstatná, neboť se vztahovala výlučně k otázce tvrzeného dobrého jména ochranných známek. Ani námitku ohledně opomenutí předložených odborných publikací a odkazu na otevřenou internetovou encyklopedii Wikipedia, neshledal městský soud za opodstatněnou. Žalovaný k dalším listinným důkazům nemohl přihlídnout, protože byly v rozporu s § 25 známkového zákona předloženy opožděně, a odkaz na Wikipedii nebyl v rozporu se zákonem, neboť zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neobsahuje uzavřený výčet podkladů pro vydání rozhodnutí a žalobce nevyvrátil pravdivost čerpaných údajů. Odkaz žalobce na podání uplatněné v průběhu správního řízení potom nebyl způsobilým žalobním bodem, na základě něhož by městský soud mohl a měl rozhodnutí přezkoumat [§ 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Kasační stížností podanou dne 13. 3. 2015 brojí žalobce (dále též „stěžovatel“) proti nadepsanému rozsudku městského soudu. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že přihlašované označení „ČESKÉ ŠVESTKOBRANÍ“ není významově podobné ochranným známkám „TRNKOBRANÍ“ a „VIZOVICKÉ TRNKOBRANÍ“. Podle názoru stěžovatele je obecně známo v celé České republice, že název trnka je na území Moravy, resp. její východní části,

pokračování

synonymem pro švestku, což doložil odkazem na jazykové příručky (BALHAR, Jan a Pavel JANČÁK. *Český jazykový atlas*. Praha: Academia, 1992-2005, 1 atlas (6 v.) a *Slovník českých synonym a antonym*. 1. vyd. Brno: Lingea, 2007, 573 s.). Zároveň stěžovatel uvádí, že „Vizovické trnkobraní“ je v České republice obecně známý festival k oslavě sběru švestek, což prokázal mimo jiné publikací „Trnkobraní v proměnách časů 1967-2007“ od autora Marcela Sladkowski. Stěžovatel se proto domnívá, že význam dominantních prvků srovnávaných označení „švestkobraní“ a „trnkobraní“ je totožný a stejný význam jim bude přisuzovat i běžný spotřebitel; doplňkové přívlastky jsou přitom zcela bezpředmětné.

[4] Městský soud se nevypořádal s argumentem, že kombinovaná ochranná známka stěžovatele „VIZOVICKÉ TRNKOBRANÍ“ obsahuje namísto písmene „O“ vyobrazení švestky, a proto je význam slova trnkobraní z pohledu běžného spotřebitele zcela nepochybný. Stěžovatel dále namítá, že územní rozsah užívání pojmu „trnka“ ve smyslu „švestka“ je podstatně větší, než dovodil městský soud. Zároveň je nepřezkoumatelný závěr městského soudu, který slovo „trnkobraní“ označil za úzce lokální slovo spojené s vizovickou slavností sklizně švestek a slovo „švestkobraní“ za slavnost obecnou bez místního určení. Jelikož slova „trnkobraní“ a „švestkobraní“ lze shodně vnímat jako slavnosti sklizně švestek, hrozí nebezpečí, že běžný spotřebitel může festival označený například názvem „České švestkobraní“ vnímat jako akci pořádanou stěžovatelem.

[5] Stěžovatel dále uvádí, že kombinované označení „ČESKÉ ŠVESTKOBRANÍ“ je i vizuálně podobné kombinované ochranné známce „VIZOVICKÉ TRNKOBRANÍ“. V obou případech jsou slova „České“ a „Vizovické“ provedena výrazně méně sytým písmem než slova „Švestkobraní“ a „Trnkobraní“. Obě vyobrazení vyvolávají velmi podobný celkový dojem, který může být zvýšen i stejnobarevným provedením. Vyobrazení švestky v abstraktním provedení lze potom na obou označeních hodnotit jako totožný známkový motiv. Shodnost slabik s významovou totožností dominantních prvků tak vyvolává vysokou pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti. Za pravděpodobnost záměny se přitom podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) známkového zákona považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou. Přitom stejnou pravděpodobnost záměny z pohledu běžného spotřebitele vyvolávají i označení „TRNKOBRANÍ“ a „ČESKÉ ŠVESTKOBRANÍ“.

[6] Stěžovatel tvrdí, že ochranné známky „VIZOVICKÉ TRNKOBRANÍ“ a „TRNKOBRANÍ“ jsou z významového hlediska totožné s označením „ČESKÉ ŠVESTKOBRANÍ“, z hlediska vizuálního jsou si velmi podobné a podobnost je možné shledat i s ohledem na stránku fonetickou. Stěžovatelovy známky získaly dlouhodobým užíváním dobré jméno, a proto užívání označení „ČESKÉ ŠVESTKOBRANÍ“ by nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti a dobrého jména ochranných známek stěžovatele.

[7] Nakonec se stěžovatel neztotožňuje se závěrem městského soudu ohledně možnosti provést dokazování údaji v internetové encyklopedii Wikipedia, protože se jedná o otevřenou encyklopedii, do které může přispívat kdokoli. Zároveň stěžovatel nesouhlasí s postupem soudu, který konstatoval, že listinné důkazy nemohly být po marném uplynutí lhůty zohledněny (§ 25 známkového zákona), ale na druhou stranu městský soud zmiňuje mapu předloženou stěžovatelem v odůvodnění svého rozhodnutí.

[8] Žalovaný ve vyjádření ze dne 25. 3. 2015 ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatel se neztotožnil s hodnocením městského soudu, přestože je napadený rozsudek řádně a logicky vyargumentován. Jelikož stěžovatel sám rozlišuje alkoholické nápoje, které uvádí na trh na trnkovici a slivovici, považuje žalovaný jeho tvrzení za účelová.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti a jejím doplnění. Neshledal přitom vady dle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], protože absence této zásadní vady rozsudku je podmínkou pro věcný přezkum dalších kasačních námitek (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, č. 617/2005 Sb. NSS, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na: www.nssoud.cz). Stěžovatel uvádí, že městský soud zaujal nesprávný a nepřezkoumatelný závěr, že trnkobraní je významově úzce lokální slovo označující slavnost sklizně švestek spojenou s Vizovicemi, neboť není jasné, jak k tomuto závěru městský soud dospěl. Nejvyšší správní soud uvádí, že uvedený závěr vyplývá ze samotného znění ochranných známek „VIZOVICKÉ TRNKOBRANÍ“ a „TRNKOBRANÍ“. U první známky je zřejmé propojení s vizovickou oblastí přímo z přívlastku místního určení a druhá známka se shoduje s první v názvu slavnosti. Městský soud se přitom i detailně zabýval regionálním obsahem pojmu „trnka“ na srovnání s pojmem „švestka“. Nejvyšší správní soud proto neshledal nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu.

[13] Podle § 7 odst. 1 písm. a) a b) známkového zákona „[p]řiblašované označení se nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námítky")

a) vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přiblašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou;

b) vlastníkem starší ochranné známky, která je shodná s přiblašovaným označením nebo mu je podobná, pokud má být takové označení zapsáno pro výrobky nebo služby, které sice nejsou podobné těm, pro které je starší ochranná známka zapsána, avšak jde o starší ochrannou známku, která má v České republice dobré jméno, a užívání přiblašovaného označení by nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky nebo jim bylo na újmu“.

[14] Stěžovatel předně poukazuje na významovou podobnost označení „ČESKÉ TRNKOBRANÍ“ s ochrannými známkami „TRNKOBRANÍ“ a „VIZOVICKÉ TRNKOBRANÍ“. Přitom považuje za obecně známou skutečnost, kterou není nutné dokazovat, že výraz „trnka“ je užíván na východní Moravě ve smyslu pojmu „švestka“. Nejvyšší správní soud nerozporuje stěžovatelovo tvrzení, že výraz „trnka“ je užíván ve smyslu pojmu „švestka“ ve východní části Moravy. Nemohl však dát zapravdu stěžovateli, pokud spatřoval významovou podobnost ochranných známek v tom, že znalost tohoto významu je obecně rozšířená na území

pokračování

celé České republiky, resp. že trnka je rovnocenným ekvivalentem slova švestka v obecné češtině. V otázce sémantického významu se Nejvyšší správní soud naopak ztotožnil s detailní analýzou obsahu a vzájemné souvislosti uvedených pojmů, kterou provedl městský soud. I sám stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že „trnka“ je nářečním výrazem pro „švestku“, tj. nejedná se o rovnocenná synonyma spisovné (či obecné) češtiny. Přestože grafický prvek znázorňující švestku v ochranné známce stěžovatele „VIZOVICKÉ TRNKOBRANÍ“ může běžnému spotřebiteli přiblížit pravý obsah zde zamýšleného významu slova „trnkobraní“, jde stále o název, který je spojen oproti pojmu „švestkobraní“ s určitým regionem. Nelze proto souhlasit s názorem stěžovatele, že význam označení „švestkobraní“ a „trnkobraní“ je z hlediska průměrného spotřebitele totožný. Bezpředmětná je potom i námitka proti odůvodnění městského soudu, že slovo „trnkobraní“ je úzce spojeno s Vizovicemi, protože pro posouzení podobnosti obou označení není důležité přesné vymezení regionu. Na tomto závěru nic nemění ani poukaz na dobré jméno festivalu Vizovické trnkobraní, který je dle stěžovatele průměrným spotřebitelem spojován s oslavou švestek a pálení slivovice. Právě v tomto kontextu je zřejmé, že označení trnkobraní – a to i bez přívlastku - je i průměrným spotřebitelem spojováno právě s vizovickým regionem a pálením slivovice typickým pro tuto oblast, což vylučuje záměnu s přihlašovaným označením České švestkobraní, které naopak průměrný spotřebitel přiřadí spíše k oblasti Čech.

[15] Stěžovatel dále tvrdí, že přívlastky „Vizovické“ a „České“ jsou u označení zcela bezpředmětné, neuvádí ale žádný důvod pro tento závěr. I když průměrný spotřebitel vnímá obvykle ochrannou známku jako celek a nezabývá se jejími jednotlivými detaily, nemění to nic na tom, že si spotřebitel při vnímání slovního označení rozloží toto označení na slovní prvky, které mu naznačují konkrétní význam nebo které se podobají slovům, která zná (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 41/2012 - 46, č. 2859/2013 Sb. NSS). Pokud je základem ochranné známky obecně užívané označení slavnosti určitého potravinářského produktu (např. vinobraní, analogicky „trnkobraní“ či „švestkobraní“, registrovány jsou i např. „pivobraní“ či „houbobraní“), může být právě přívlastek místního určení rozhodujícím významovým prvkem pro odlišení dvou názvů. Ačkoli „trnkobraní“ ani „švestkobraní“ nelze označit za pouhá popisná označení, naopak jejich charakter je do jisté míry fantazijní, i v posuzovaném případě plní uvedené přívlastky důležitou rozlišovací funkci.

[16] V otázce fonetického a vizuálního srovnání stěžovatel neuvádí žádné argumenty, se kterými by se městský soud již přiléhavě nevypořádal. Stěžovatel uvádí, že obě označení vyvolávají velmi podobný celkový dojem, ale jeho tvrzení jsou spíše subjektivními názory. Nejvyšší správní soud připouští, že v případě obou ochranných známek jsou přívlastky ztvárněny odstíny šedi a podstatná jména jsou vyhotovena černou barvou. Naproti tomu jsou ale obě známky vyhotoveny zcela jiným fontem písma, grafická odlišnost je dále zvýrazněna i tím, že přihlašované označení je provedeno v tzv. kapitálkách s velikostním zvýrazněním prvních písmen jednotlivých slov s tím, že některá písmena („k“ a „b“) jsou provedena minuskulí, tj. jako malá písmena abecedy, zatímco namítané ochranné známky jsou provedeny prostou verzálkou, tj. velkými tiskacími písmeny abecedy. Jednotlivá slova namítané ochranné známky „VIZOVICKÉ TRNKOBRANÍ“ mají odlišnou velikost (přívlastek stěžovatelovy ochranné známky je ztvárněn výrazně menší velikostí písma); naproti tomu obě slova přihlašované známky jsou stejně velká. I grafické ztvárnění švestky je u každé známky zcela jinak provedeno. Podobný základ slov „trnkobraní“ a „švestkobraní“ je přirozeným projevem zásad české slovo tvorby složených slov. Slova „švestka“ a „trnka“ přitom garantují dostatečnou odlišnost označení, protože v základním smyslu patří k běžně užívaným pojmům českého jazyka, jejichž rozdílný význam považuje zdejší soud za obecně známý (§ 121 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.), a nejedná se o rovnocenná synonyma, jak tvrdí stěžovatel (srovnej výše). Čeština přitom klade přízvuk zpravidla na první slabiku, která je u obou označení zcela rozdílná, což podporuje odlišný fonetický dojem.

[17] V nyní posuzovaném případě porovnané ochranné známky obsahují rozlišující přívlastek. Zároveň základem stěžovatelových ochranných známek je označení slavnosti švestek v regionálním nářečí, zatímco základem přihlašované známky je slovo evokující slavnosti švestek v jiném a kulturně odlišném regionu. Jelikož není dána shoda či podobnost posuzovaných známek, Nejvyšší správní soud nepovažuje za případné, pokud stěžovatel poukazuje na pravděpodobnost záměny známek v důsledku asociace se starší ochrannou známkou [§ 7 odst. 1 písm. a) známkového zákona]. Takovou pravděpodobnost Nejvyšší správní soud neshledal, a to z důvodu výše uvedených odlišností srovnávaných známek a explicitního i implicitního odkazu na odlišné regiony a jejich kulturní zázemí.

[18] Shora uvedené závěry platí obdobně i pro porovnání slovní ochranné známky „TRNKOBRANÍ“ a kombinované ochranné známky „ČESKÉ ŠVESTKOBRANÍ“, které především odlišuje přítomnost odkazu i přívlastku místního určení.

[19] Nejvyšší správní soud na základě všech výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že by vznesené námitky dle § 7 odst. 1 písm. a) a b) známkového zákona nebyly oprávněné. Kasační námitky ohledně podobnosti ochranných známek proto nejsou důvodné.

[20] Pokud stěžovatel popisuje historii festivalu „Vizovické trnkobraní“ a poukazuje na jeho dobré jméno a význam s ním spojených ochranných známek, nejsou tato tvrzení pro nyní posuzovaný případ relevantní. Posuzování otázky dobrého jména ochranné známky by totiž přicházelo v úvahu až v případě, kdy by bylo zjištěno, že přihlašované označení je shodné nebo podobné se zapsanou ochrannou známkou [srovnej § 7 odst. 1 písm. b) známkového zákona]. Jelikož ale zdejší soud neshledal žádné důvody, proč by se měl odchýlit od názoru městského soudu, který shodnost známek vyloučil, je i tato kasační námitka nedůvodná.

[21] Nejvyšší správní soud k námitce týkající se nepřipustnosti dokazování obsahem internetové encyklopedie Wikipedia uvádí, že správní orgány nejsou § 51 odst. 1 správního řádu zásadně omezeny ve výběru důkazních prostředků. „*Hodnocením důkazů je myšlenková činnost, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a posléze hodnota pravdivosti (věrohodnosti)*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2007, č. j. 7 Afs 128/2006 - 67). Ačkoli důkaz provedený příspěvkem z otevřené internetové encyklopedie může být méně věrohodný, což správní orgán posoudí v každém jednotlivém případě v rámci zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu), rozhodně se nelze ztotožnit se závěrem stěžovatele, že takový důkazní prostředek by měl být *a priori* nepřipustný. Nejvyšší správní soud toliko v této souvislosti odkazuje na svoji judikaturu týkající se procesních náležitostí, které správní orgány musí dodržet při provádění dokazování obsahem internetových stránek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 - 58, č. 2312/2011 Sb. NSS). V nyní posuzovaném případě je ovšem nutné zdůraznit, že žalovaný neprováděl obsahem uvedených internetových stránek dokazování ve vlastním slova smyslu, tj. zjišťování skutkového stavu, nýbrž pouze demonstroval význam slova „švestka“. Jak bylo výše uvedeno, význam pojmů obecného jazyka není možné pokládat za skutečnost, kterou je třeba dokazovat, naopak jedná se o obecně známou skutečnost. Nelze zde tedy shledat podstatnou vadu řízení před žalovaným správním orgánem.

[22] Závěrem zdejší soud konstatuje, že není důvodná ani námitka ohledně postupu městského soudu, který podle tvrzení stěžovatele na jednu stranu schválil postup žalovaného, jenž nepřihlížel k důkazním prostředkům předloženým po uplynutí lhůty (§ 25 známkového zákona), a na druhou stranu se zabýval jedním z těchto důkazů – stěžovatelem předloženou mapou. Městský soud dospěl na str. 8 svého rozsudku ke shodnému závěru s Nejvyšším správním soudem, že běžnému spotřebiteli není název trnka znám jako běžné synonymum slova

pokračování

švestka. V této souvislosti je třeba opět zopakovat, že ohledně významů slovních označení se neprovádí dokazování v přísném slova smyslu, nýbrž správní orgán (a následně soud) vyhodnocuje, jak je určité označení vnímáno průměrným spotřebitelem. Pokud městský soud k dokreslení své úvahy v tomto smyslu odkázal na mapku předloženou samotným stěžovatelem nelze dovozovat, že by porušil § 25 známkového zákona. K aplikovatelnosti § 25 známkového zákona Nejvyšší správní soud odkazuje též na svůj rozsudek ze dne 12. 3. 2015, č. j. 10 As 100/2014 - 120).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[23] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji zdejší soud zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalovanému potom zdejší soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože konstantní judikatura zpravidla neumožňuje přiznat náhradu nákladů řízení správním orgánům (například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014 - 20, ze dne 7. 1. 2015, č. j. 1 Afs 225/2014 - 31, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu